

Voel

Marcel Vaarmeijer

Voel

Marcel Vaarmeijer

Voel

© 2023 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Studio Clavis

Trefw.: coming-of-age, vriendschap, liefde

NUR 285

ISBN 978 90 448 4887 8

D/2023/4124/061

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

www.marcelvaarmeijer.nl

There's a hole in my soul
 you can see it in my face
 it's a real big place

Feel

Robbie Williams

‘Had ik je het verhaal van het sprekende potlood al eens verteld?’

‘Al een miljoen keer ongeveer.’

‘En dat van Krause, de wondermuilezel die niet zwanger kon worden maar het toch werd?’

Daar is het allemaal mee begonnen, toen we na het shoppen in het hemelbed in de etalage van De Bijenkorf lagen en Ducky over Krause begon.

Ducky vertelde wel vaker maffe verhalen. Dat was haar nieuwe hobby, zei ze. Veel van die verhalen kwamen uit oude boeken die ze van haar oma had gekregen en gingen altijd over griezelige dingen, zoals het sprekende potlood, het zoemende huis en nog meer van die onzin. Meestal vond ze haar verhalen erg grappig en moest ze al lachen voordat ze eraan begon. Die middag lachte Ducky niet.

Waarom ik met haar in die etalage ben gaan liggen weet ik nog steeds niet. Ik ben niet zo'n held in die dingen. Ducky wel, die vond het heel normaal. Ze zei dat ze doodmoe was geworden van het shoppen en dat ze zin had om even in het hemelbed te liggen. Voordat ik iets kon zeggen stak ze de straat over en moest ik me haasten om haar bij te kunnen houden. Gillend van plezier vlogen we met onze volle tassen door de draaideur en glipten even later tussen twee parfumbalies door de etalage in. Daar liet Ducky haar tassen vallen en begon zich uit te kleden.

Aan de andere kant van het raam verzamelde zich intussen een groepje pottenkijkers: ouwe kerels in lange regenjassen en met slappe sjekkies tussen hun lippen, vrouwen met doorzichtige plastic regenkapjes op hun kop, en een stuk of wat kinderen met tien kilo kauwgom in hun mond. Op een gegeven moment kwam er zelfs een hondje bij staan. Serieus. Het was net *De Nachtwacht*, dat stelletje mafkezen daarbuiten.

‘Schiet nou op, trutje,’ zei Ducky toen ze naakt onder het dekbed lag en ik nog bij de deur stond. ‘Straks komt de prins op het witte paard en kust hij mij in plaats van jou.’

Toen ben ik er ook maar ingekropen. Niet bloot zoals Ducky, maar met mijn ondergoed nog aan. Ik ben behoorlijk preuts als het eropaan komt, zeker met al die gluurders erbij.

‘Nou?’ vroeg Ducky. Ze lag op haar zij en nestelde zich als een spinnend katje tegen me aan.

‘Nou wat?’

‘Krause de wondermuilezel ... of je het verhaal van Krause al eens hebt gehoord?’

Ik slikte en keek naar de mensen achter het raam.

‘Nee, Ducky,’ zei ik. ‘Ik dacht het niet.’

Eigenlijk hadden we gewoon thuis moeten zitten, aan ons huiswerk en alles, maar omdat Ducky’s vader vond dat we te veel lawaai maakten, had hij ons met driehonderd euro het huis uit getrapt. Hij had een belangrijke vergadering, zei hij, en daar kon hij geen giechelende meiden bij gebruiken. Ducky’s vader werkte bij de tv. Hij verzoon allerlei duffe spelletjes en shows, die hij voor veel geld

aan andere landen verkocht. Daar was hij stinkend rijk mee geworden. Volgens Ducky was hij de op twaalf na rijkste man van Nederland. Tijd om z’n poen op te maken had hij niet, want hij was dag en nacht in de studio aan het werk. Dat hij uitgerekend die middag thuis was, was puur toeval.

Op het moment dat hij Ducky’s slaapkamer binnenstormde, had ze juist haar truitje omhooggetrokken om mij haar nieuwe navelpiercing te laten zien. Die had ze net laten zetten, zei ze. Ducky had piercings in haar navel, neusvleugel en vier kleintjes in haar wenkbrauwen.

‘Hé,’ schreeuwde Ducky’s vader alsof we doof waren. ‘Kan die rotherrie afgelopen zijn?’

We schrokken ons kapot. We zaten al een tijdje te lachen met z’n tweeën, maar zo erg was het nou ook weer niet.

‘Pardon?’ reageerde Ducky gepikeerd. Ze deed haar truitje omhoog en keek haar vader kwaad aan.

‘Ik heb een belangrijke vergadering, schatje,’ slijmde hij opeens. Hij wist dat hij te hard had geschreeuwd, daarom probeerde hij het op een andere manier.

Ducky liep op hem af en stak haar rechterhand geopend naar voren.

Haar vader zuchtte. Dat deed hij altijd als iemand hem iets vroeg. Zelfs als je hem vroeg hoe laat het was, zuchtte hij alsof hij een nier moest afstaan.

‘Een bodemloze put,’ mopperde hij, terwijl hij zes briefjes van vijftig op Ducky’s hand neertelde. ‘Mijn kind is een bodemloze put.’

Ducky stopte het geld in haar broekzak en gaf haar vader een zoen. Meteen daarna zijn we de stad in gegaan. Misschien hadden

we beter naar mijn huis kunnen gaan om te leren. Over drie dagen begonnen de eerste eindexamens en we hadden het hele jaar nog geen boek van binnen gezien. Gelukkig wist Ducky precies welke vragen we zouden krijgen, omdat ze vorig jaar ook examen had gedaan en was gezakt. Het enige probleem was dat ze die vragen was vergeten.

‘Waarom heb je je slip nog aan?’ vroeg Ducky. ‘Ben je bang dat ik weer aan je ga zitten?’ Ze had haar rechterhand op mijn buik gelegd en liet hem langzaam naar beneden glijden.

Ik keek opzij. Ducky’s roodgestifte lippen glansden in het felle licht van de etalage. Ik wilde ze kussen, dat wilde ik al toen ik haar vier jaar geleden voor het eerst op het schoolplein zag en ik zowat flauwviel van bewondering, maar ik durfde het nog steeds niet.

Terwijl ik me afvroeg wat ik moest zeggen, voelde ik hoe ze mijn slipje heel langzaam omlaag schoof. Het was een raar gevoel, zo’n zachte hand op mijn onderbuik. Ik giechelde en trok de slip weer omhoog.

Ducky glimlachte. Met haar nagels draaide ze nog twee rondjes om mijn navel en legde haar hand op de rechtercup van mijn bh.

‘Hé, Eetje,’ fluisterde ze in mijn oor. ‘Heb je het koud?’

Veel tijd om het geld van haar vader op te maken hadden we niet nodig. In een razend tempo kochten we voor Ducky een spijkerbroek bij Zara, een paar suède cowboylaarzen bij Nelson en een riem bij Coolcat. Voor mij kochten we ook een spijkerbroek bij Zara, een dikke trui met de Amerikaanse vlag erop bij Score en een paar sneeuw witte Reeboks bij Foot Locker. De Reeboks waren in

de aanbieding met drie paar witte sportsokken erbij.

Na het shoppen propten we bij Burger King een kleffe cheeseburger en een grote portie friet naar binnen. Er waren geen stoelen meer vrij, dus moesten we onze bestelling staand opeten. Toen we even later op het Damrak stonden en ik voorstelde om naar mijn huis te gaan, zag Ducky opeens dat bed.

‘Oké,’ zei ze toen ze haar hand van mijn borst had gehaald en weer op haar rug lag, ‘dan komt hier het verhaal van Krause de wondermuilezel.’

Ik trok mijn bh recht en hield haar vanuit mijn ooghoeken in de gaten.

‘Een paard heeft vierenzestig chromosomen en een ezel tweeëntwintig. Omdat een muilezel een kruising is tussen een paard en een ezel, heeft een muilezel er dus drieëntwintig. En een beest met drieëntwintig chromosomen kan zich volgens de wetenschap niet voortplanten. Dit gold dus ook voor Krause, de muilezel van Bill en Oneta Silvester uit Champion, Nebraska. Toen Krause een jaar of zeven was, ontdekten Bill en Oneta dat hun muilezeltje een stuk dikker was geworden. Eerst dachten ze dat Krause te veel stro had gegeten, tot het beest een paar weken later een vers veulentje ter wereld bracht.’

Ducky draaide haar hoofd opzij en keek me met grote ogen aan. ‘En dat was dus een gigantisch wonder,’ zei ze, ‘want echte muilezels kunnen helemaal niet zwanger worden.’

Ik knikte kort. Ducky keek weer naar boven en ging verder met haar verhaal: ‘Toen de geneticus Oliver Ryder de kwestie grondig had bestudeerd, kwam hij tot de conclusie dat Krause de eerste muilezel in de geschiedenis was die een veulen had gebaard.’

Weer keek Ducky me aan. Ze vroeg me wat ik van het verhaal vond, en of ik begreep dat het eigenlijk een metafoor was voor de mensheid.

Ik zei dat ik het een heel leuk verhaal vond, maar dat gedoe met die metafoor snapte ik niet.

Ducky zuchtte. Ze draaide zich naar me toe en pakte met beide handen mijn bovenarm vast. ‘Luister goed,’ zei ze. ‘De onvruchtbare Krause staat model voor de mens, die ook onvruchtbaar zou moeten zijn. Maar dat stomme beest werd toch zwanger en bracht een veulen ter wereld, net als de mens die ook aan de lopende band zwanger wordt en kinderen op de wereld gooit waar alleen maar rotzooi van komt. Begrijp je het nou?’

Ze begon steeds harder in mijn arm te knijpen, ik zag dat er tranen in haar ogen stonden.

‘Ja, Ducky,’ zei ik. ‘Ik begrijp het.’

Tien minuten later, toen twee beveiligers ons uit het hemelbed hadden gesleurd en we ons snel hadden aangekleed, stonden we weer op de tramhalte. Het liep tegen vijven, we hadden al een tijdje niets tegen elkaar gezegd.

‘Zal ik je appen vanavond?’ zei Ducky toen haar tram eraan kwam. Ze vroeg het heel voorzichtig. Ze had me pijn gedaan in dat hemelbed en wilde het weer goedmaken.

‘Best,’ zei ik.

Vlak voordat de tram stilstond, pakte ze mijn hand. ‘Het spijt me dat ik zo rottig deed,’ zei ze. ‘Je hebt ook al geen vader meer en zo.’

‘Ik heb wel een vader,’ zei ik kribbig. ‘Hij is alleen weg.’

2

Mijn vader behandelde zielige mensen. Van die sukkel die een slechte jeugd hadden gehad of verslaafd waren aan nagelbijten of roze koeken.

‘Het is een hondenbaan,’ zei hij toen we op een zondagochtend met z’n allen in de auto zaten op weg naar de kerk, ‘maar iemand moet het doen.’

In de kerk vroeg Judd: ‘Waar zijn de honden nou, papa? Ik zie helemaal geen honden.’ Judd was nog klein in die tijd. Judd is nog steeds klein, hij is alleen wat ouder geworden. Soms plagen we hem dat hij toen over die honden begon, en dat mijn vader wel door de grond kon zakken van schaamte omdat iedereen het had gehoord. Judd is mijn kleine broertje. Hij heeft een zeldzame spierziekte, maar hij klaagt er nooit over. Judd heeft nog nooit ergens over geklaagd, ook niet over het pak slaag dat hij na de kerkdienst van mijn vader kreeg.

Naast het behandelen van zielige mensen behandelde mijn vader ook ons. Vooral mijn moeder behandelde hij intensief. Soms hoorden we haar zo hard schreeuwen dat we er bang van werden. De enige die mijn vader nooit heeft behandeld ben ik. Met mij deed hij andere dingen.

Net als de meeste vaders had mijn vader een gewone baan. Elke morgen om half negen ging hij de deur uit en elke middag om half zes kwam hij thuis. Alleen als er speciale gevallen waren, werkte hij ’s avonds door. Daarvoor had hij op zolder een soort zithoekje